

שהארת הסוכות נמשכת עד לחנוכה מכך שגמר החותם הוא בחנוכה, אולם בעיקר רואה כאן הרה"ק מרופשץ את התביעה הנדרשת מכל אדם ואדם – אסרו! קשוו את שני המועדים והמשיכו את האור מחר הסוכות לחג החנוכה, כי בעבודת האדם הדבר תלוי.

השמן לחנוכה הוא מסוכות

ולקרأت סיום מאמרינו נביא מנהג מעניין אשר אף הוא מקשר בין שני המועדים, חג הסוכות וחג החנוכה, ולאור הדברים האמורים לעיל הרי הוא מקבל משנה תוקף וייתר שאט.

מנาง מקובל ועתיק יומין הוא מה שנהגו ל凱שט את הסוכה ב'נווי סוכה' של כל מיני הידור ויזופי, וכבר נהגו כן מדור דורים מאז תקופת התלמוד וככפי ששנינו במסכת סוכה⁷³: "סיכה כהכלתה ועיטורה בקרמין ובסדיין המצויין, ותלה בה אגוזין, שקדים, אפרסקין ורימונים, פרכיili ענבים ועטרות של שבוליין, ינות שמנים וסלותות".

בין הסוגים השונים של ה'נווי סוכה' המפורטים בבריתא זו אנו מוצאים את מנהג קישוט הסוכה בשמן זית, אשר כהסבירו של רשי על אתר "נותני בכוונות של זוכיות לנווי". היו יוצקים את שמן הזית אך צלוחיות זוכיות קטנות ומיחוזות לכך, ותוליהם את הצלוחיות לנווי סוכה.

בבקשר ל'נווי סוכה' זה מצאנו כי פשט המנהג אצל חסידים ואנשי מעשה להשתמש עם אותו השמן Ziת אך אשר היה תלוי בסוכה גם כדי לקיים בה את מצות הדלקת נר חנוכה, בבחינת מה שאמרו⁷⁴: "הואיל ואותבעיד ביה מצוה חדא - נבעיד ביה מצוה אחרתית". ובידינו עדות נאמנה שכן נהג בקדשו הגאון הנודע מהר"ם א"ש צצ"ל בעל אמרי אש, וכמו בא במנהגו שבספר 'זכרון יהודא'⁷⁵: "והשמן אשר היה תלוי בסוכה הצניע למצות הדלקת נר חנוכה".

את מנהג זה של הגאון מהר"ם א"ש העתיק לעצמו הגאון רבי יצחק וייס מוווערובי אל תוך ספרו המעוניין 'אלף כתוב'⁷⁶, וכאשר בא כתב יד הספר אל ידיד המחבר הגאון רבי יששכר שלמה טיכטההל מפישטיאן בעל 'משנה שכיר' הוא עיתר את מובאה זו בהערהתו: "גם אני הפעוט נהג כן מעודי, וממצאת רמז לזה בש"ס במסכת סוכה: הסיום של מסכת זו הוא בנס חנוכה, כמו שאמרו שם גבי מעשה דביבלה וכשנzechom, עיי"ש, הרי דמסימית

73. סוכה דף י. א.

74. ברכות דף לט. ב.

75. 'זכרון יהודא' (מהדו' מונקאטש תר"ס) ענייני 'חג האסיף תקופת השנה' דף מה ב, ושוב כתב כן בענייני 'יום דchanוכה' דף נא א: "כבר כתבתי כי השמן אשר היה תלוי בסוכה לנווי סוכה בהם הדקיק למצות נרות chanוכה".

76. 'אלף כתוב' ח"א אות שמן.